

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 507/2026
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства здравља, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, Канцеларија Врање, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2695/2025 од 17.12.2025. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2695/2025 од 17.12.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2695/2025 од 17.12.2025. године,

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 507/24 од 29.09.2025. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга по решењу о извршењу Основног суда у Врању ИИ 5924/17 од 11.12.2017. године и закључку јавног извршитеља Наташе Михајловић из ... ИИ 589/17 од 21.09.2018. године, плати и то: износ од 45.786,00 динара са законском затезном каматом од 03.11.2017. године до исплате и износ од 7.291,33 динара на име трошкова извршења пред судом. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.046,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2695/2025 од 17.12.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, као ни да

се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву којим је тужилац тражио да се обавезе тужена као солидарни дужник - оснивач Здравственог центра Врање да тужиоцу исплати дуг по решењу Основног суда у Врању ИИ 5924/2017 од 11.12.2014. године и закључку јавног извршитеља Наташе Михајловић из ... ИИ 589/17 од 21.09.2018. године. О овом праву тужиоца, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или битно сличним правним основом. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу солидарне одговорности Републике Србије, као оснивача тужиоачевог дужника (Здравствени центар Врање) који се претежно финансира из уступљених јавних прихода, у смислу одредбе члана 14. став 3. Закона о стечају. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да солидарна одговорност оснивача за обавезе правног лица чији је он оснивач постоји и у случају испуњености материјално-правних услова за отварање стечајног поступка, а над правним лицем се не може по закону спровести стечајни поступак, због чега постоји солидарна одговорност његовог оснивача за обавезе тог правног лица (члан 414. Закона о облигационим односима).

Сходно изнетом, како у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.).

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.06.2024. године. Вредност предмета спора је 53.077,33 динара, што је очигледно испод новчаног цензуса за дозвољеност ревизије према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена према одредби члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић